

Spørgsmaal havde hun faaet til Svar, at Mormoderens Hus laa ude i den Retning, hvor Solen gik ned ... at sige lidt til Siden derfor ... ikke til den Side, hvor Kjølelommen var, men til den anden. Men i den Retning var det netop ogsaa, at Faderen var gaaet bort.

Altsaa var det nu ganske bestemt, at gamle Ellen havde talt Sandhed.

Hun blev siddende paa Diget med Hovedet i Hænderne og fortabte sig i Overvejelser. Og nu modnedes hos hende en Beslutning, som siden den foregaaende Dag ganske havde opfyldt hende, ja endog holdt hende vaagen en Tid af Natten. Hun vilde en Dag gaa hen og besøge Moderen, uden at nogen vidste det. Nu kendte hun jo Vejen og kunde aldrig tage fejl. Dagny skulde ogsaa med, hvor meget hun saa brølede. Og Dukke-Lise skulde med, og den skulde have alt sit Tøj vasket og rullet for at være rigtig pæn! ... Moderen vilde nok blive glad, naar de kom. Men allermest længtes hun næsten efter Bedstemoderen, som var syg. Og ogsaa efter Trofast længtes hun, og efter den røde Kat og gamle Bedstefader. For det var vist ikke sandt, hvad Ellen havde fortalt, at han var død.

... Emanuel havde imidlertid fortsat sin Vandring langsmed Stranden. Himlen var i Løbet af Eftermiddagen bleven lidt skyet, og Havet var ligesom nervøst uroligt, skønt Luften var ganske stille.

Nede ved Havstokken, omkring en opskudt Baad, stod en Flok Fiskere, der i tavs Ærbødighed blottede deres Hoveder, idet han i lang Afstand gik dem forbi. En af dem, en lille Gamling, hvis Ansigts mange stærke Farver tydede paa, at han ikke altid havde hørt til Ædruelighedens Venner, blev endog staaende med Hatten i Haanden mellem sine rystende Hænder; og alle vedblev de at stirre efter ham, mens han langsomt fjernede sig op mod de store Lynghøjder.

Emanuel havde i den sidste Tid levet endnu mere ensomt og tilbagetrukkent end før. Der var Dage, da han — just paa Grund af den Ærbødighed, der vistes ham — ligesom skyede Synet af Mennesker. Han vidste kun altfor vel, at han ikke fortjente en